קשיא דרבי מאיר אדר' מאיר. נעיל אמר משעה שני אדם נכנסין לאכול פתן בערבי שבתות והוא שעור מאומר משל כהן והכא אמר משעה עשירית שהיא קודם בין השמשות: **קשיא דר' אליעזר.** דבריית אדר' אליעזר דתנאי: **ואב"א רישא.** דתנאי: **נאו ר' אליעזר היא.** והא דקתני דברי ר' אליעזר אסוף הזמן קאי דקאמר עד סוף האשמורה הראשונה ופליגי רבנן עליה ואמרי עד חצות. דרבי אליעזר דרש בשכבך זמן התחלת שכיבה שני אדם הולכים לשכב זה קודם וזה מאוחר ורבנן דרשי כל זמן שכיבה דהיינו כל הלילה אלא שעשו סייג לדבר ואמרו עד חצות ור"ג לית ליה ההוא סייג: **מאי קסבר כו'.** הוה ליה לומר זמן הגיכר: **אי קסבר.** דפליגי תנאי לקמן בהא מלתא. איכא מאן דאמר ג' משמרות הוי הלילה במשמרות עבודת המלאכים ושיר שלהם נחלק לשלש חלקים רשאונה לכת אחת שניה לכת אחרת שלישית לכת שלישית. ואיכא מאן דאמר ארבע משמרות הוי הלילה: **והא קמ"ל.** כשנתן לך סימן זמן הקריאה בסוף האשמורה ולא פירש לך סימן מפורש למדך שיש היכר לכל אדם בדבר כי היכי דאיכא בקריא: **ישאג שאון ישאג.** הרי ג': **ואשה מספרת עם בעלה.** כבר הגיע קרוב ליום ובני אדם מתעוררים משינתן והשוכבים יחד מספרים זה עם זה: **מאי קא חשיב.** סימנים הללו שנתן למשמרות האלה היכן נתנו בתחלת האשמורות או בסופן: **אורחא הוא.** לתת הכוכבים: **ושמר.** והמתין כמו לא יאמר אדם לחבירו שמור לי בגד ע"ג פלוני (סנהדרין סג:) ובב"ק בפ' המוכל (דף 5:) שמרה עומדת על פתח חצרה. וכן ואביו שמר את הדבר (בראשית לז). שומר אמונים (ישעיה כו): **פעלה קצרה.** [ב]הגיענו) ולקמן מפרש לה בפ' תפלת השחר (כט.): **אשרי המלך שמקלסין אותו בכיסו כך.** אשרי כל זמן שהיה קלוס זה כתוב בהמ"ק: **מפני חשד.** שלא יאמרו זונה מוכנת לו שם: **ומפני המפולת.** שחומת החורבה רעועה ומסוכן הוא פן תפול החומה עליו: **פיפוק ליה.** כלומר למה לנו ג' טעמים לדבר א' הרי די בחתת מהן אם לא בא ללמדך שיש שעות שאין הטעם הזה ולריך להיות בשביל זה: **נחתי**

קשיא דר' מאיר אדר' מאיר. דלא מצי למימר בשעה שני אדם נכנסין אלא דר"מ קשיא דר' אליעזר אדר' אליעזר תרי תנאי אליבא דר' אליעזר ואב"א רישא לאו ר' אליעזר היא: עד סוף האשמורה: מאי קסבר ר' אליעזר אי קסבר שלש משמרות הוי הלילה לימא עד ארבע שעות ואי קסבר ארבע משמרות הוי הלילה לימא עד שלש שעות לעולם קסבר שלש משמרות הוי הלילה והא קמ"ל דאיכא משמרות ברקיע ואיכא משמרות בארעא דתניא ר' אליעזר אומר שלש משמרות הוי הלילה ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי שנאמר [1]ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו וסימן לדבר משמרה ראשונה חמור נוער שניה כלבים צועקים שלישית תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה. מאי קא חשיב ר' אליעזר אי תחלת משמרות קא חשיב תחלת משמרה ראשונה סימנא למה לי אורתא הוא אי סוף משמרות קא חשיב סוף משמרה אחרונה למה לי סימנא ממא הוא אלא חשיב סוף משמרה ראשונה ותחלת משמרה אחרונה ואמצעית דאמצעיתא ואב"א כולהו סוף משמרות קא חשיב וכי תימא אחרונה לא צריך למאי נפקא מינה למיקרי ק"ש למאן דגני בבית אפל ולא ידע זמן ק"ש אימת כיון דאשה מספרת עם בעלה ותינוק יונק משדי אמו ליקום וליקרי. אמר רב יצחק בר שמואל משמי' דרב ג' משמרות הוי הלילה [2]ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי ואומר אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין אומות העולם: תניא א"ר יוסי פעם אחת הייתי מהלך בדרך ונכנסתי לחורבה אחת מחורבות ירושלים להתפלל בא אליהו זכור לטוב ושמר לי על הפתח [3](והמתין לי) עד שסיימתי תפלתי לאחר שסיימתי תפלתי אמר לי שלום עליך רבי ואמרתי לו שלום עליך רבי ומורי ואמר לי בני מפני מה נכנסת לחורבה זו אמרתי לו להתפלל ואמר לי היה לך להתפלל בדרך ואמרתי לו מתיירא

נכנסין וכהן מד שעורא הוא לאסס כן רבי מאיר היינו רבי אמאי לפי' רש"י שפי' שרוב בני אדם נכנסין להסב דהיינו בע"ש. [1](וגם כן) [4] לא מסתברא למימר דבני אדם [2]מהרהרין כל כך בערבי שבתות כמו בזמן שהכהנים טובלין דהיינו מבעוד יום קודם הערב שמש: **קשיא** דרבי אליעזר אדרבי אליעזר. דלא מצי למימר משקדם היום וכהנים נכנסין לאכול בתרומתן מד שעורא הוא. דל"ל ר' אליעזר היינו ר' יהושע:

למאן דגני בבית אפל. ולא"ת והלא רבי אליעזר בעי (לקמן ד' ט:) עד שיכיר בין תכלת לכרתי בק"ש של שחרית. וי"ל מ"מ כיון שידע מתי יעלה [3]עמוד השחר. קודם שיקום ויזמן עצמו כבר הגיע אותו עת: **היה לך להתפלל תפלה קצרה.** לכאורה משמע שאין זה הגיונו. דהא קא בעי לקמן (ד' ל.) מאי איכא בין הגיונו לתפלה קצרה. א"כ לפי' הקונ' שפי' בכאן דהיינו הגיונו קשה. אלא ע"כ היינו תפלה אחרינא כדמפרש לקמן[4] גרסי עמך מרוצים וכו'. וגם על זה קשה דלקמן אמרינן שאין לומר תפלה של גרסי עמך אלא במקום סכנה. ורבי יוסי לא הוה במקום סכנה פי' במקום לסטים. מדהשיב לו שמא יפסיקו בי עוברי דרכים ולא השיב שמא יהרגוני לסטים. ונראה לי כפ"ה תפלה קצרה דהכא היינו הגיונו. ולא"ג דליכא עלה תנאי [5]אמאן דמתפלל הגיונו. היינו דוקא בעיר אבל בשדה מותר. והא דאמרי' לקמן מאי איכא בין הגיונו לתפלה קצרה. הכי קאמר בין תפלה קצרה לאמר בפ' תפלת השחר (דף כט:) כגון גרסי עמך וכו'. אבל ולאי תפלה קצרה דהכא ל"ל הגיונו: **ועונין יהא שמיה הגדול מבורך.**

מכאן יש לסמוך מה שפי' במחזור ויטרי יהא שמיה רבא שזו תפלה שאנו מתפללין שיגלה שמו לכל בני אדם (שמות יח) כי יד על כס יה אלא יהא שמו אלא וכאלו אלא עד שיעמה זרעו של עמלק ופירושו כך יהא שמי"ה אם יה רבא כלומר שאנו מתפללין שיהא שמו גדול ואלא ומבורך לעולם הוי תפלה אחרת כלומר ומבורך לעולם הבא. וזה לא נראה מדקתאמר הכא יהא שמיה הגדול מבורך משמע דתפלה אחת היא ואינו רוצה לומר שיהא שמו גדול ואלא אלא יהא שמו הגדול מבורך וגם מה שאומרי' העולם לכך אומרים קדיש בלשון ארמית לפי שתפלה נאה ושבח גדול הוא על כן נתקן בלשון תרגום [6]אלא [7]יגיעו המלאכים ויהיו מתקנאין בנו וזה אינו נראה שהרי כמה תפלות יפות שהם בלשון עברי אלא נראה כדאמרינן בסוף סוטה (דף מט.) אין העולם מתקיים אלא אסדרא דקדושתא ואיהא שמיה רבא דבחר אגדתא שהיו רגילין

קשיא דר' מאיר אדר' מאיר. דלא מצי למימר בשעה שני אדם נכנסין לאכול פתן בערבי שבתות והוא שעור מאומר משל כהן והכא אמר משעה עשירית שהיא קודם בין השמשות: **קשיא דר' אליעזר.** דבריית אדר' אליעזר דמתני': **ואב"א רישא.** דמתני': **נאו ר' אליעזר היא.** והא דקתני דברי ר' אליעזר אסוף הזמן קאי דקאמר עד סוף האשמורה הראשונה ופליגי רבנן עליה ואמרי עד חצות. דרבי אליעזר דרש בשכבך זמן התחלת שכיבה שני אדם הולכים לשכב זה קודם וזה מאוחר ורבנן דרשי כל זמן שכיבה דהיינו כל הלילה אלא שעשו סייג לדבר ואמרו עד חצות ור"ג לית ליה ההוא סייג: **מאי קסבר כו'.** הוה ליה לומר זמן הגיכר: **אי קסבר.** דפליגי תנאי לקמן בהא מלתא. איכא מאן דאמר ג' משמרות הוי הלילה במשמרות עבודת המלאכים ושיר שלהם נחלק לשלש חלקים רשאונה לכת אחת שניה לכת אחרת שלישית לכת שלישית. ואיכא מאן דאמר ארבע משמרות הוי הלילה: **והא קמ"ל.** כשנתן לך סימן זמן הקריאה בסוף האשמורה ולא פירש לך סימן מפורש למדך שיש היכר לכל אדם בדבר כי היכי דאיכא בקריא: **ישאג שאון ישאג.** הרי ג': **ואשה מספרת עם בעלה.** כבר הגיע קרוב ליום ובני אדם מתעוררים משינתן והשוכבים יחד מספרים זה עם זה: **מאי קא חשיב.** סימנים הללו שנתן למשמרות האלה היכן נתנו בתחלת האשמורות או בסופן: **אורחא הוא.** לתת הכוכבים: **ושמר.** והמתין כמו לא יאמר אדם לחבירו שמור לי בגד ע"ג פלוני (סנהדרין סג:) ובב"ק בפ' המוכל (דף 5:) שמרה עומדת על פתח חצרה. וכן ואביו שמר את הדבר (בראשית לז). שומר אמונים (ישעיה כו): **פעלה קצרה.** [ב]הגיענו) ולקמן מפרש לה בפ' תפלת השחר (כט.): **אשרי המלך שמקלסין אותו בכיסו כך.** אשרי כל זמן שהיה קלוס זה כתוב בהמ"ק: **מפני חשד.** שלא יאמרו זונה מוכנת לו שם: **ומפני המפולת.** שחומת החורבה רעועה ומסוכן הוא פן תפול החומה עליו: **פיפוק ליה.** כלומר למה לנו ג' טעמים לדבר א' הרי די בחתת מהן אם לא בא ללמדך שיש שעות שאין הטעם הזה ולריך להיות בשביל זה: **נחתי**

היייתי שמא יפסיקו בי[5] עוברי דרכים ואמר לי היה לך להתפלל תפלה קצרה באותה שעה למדתי ממנו שלשה דברים למדתי שאין נכנסין לחורבה ולמדתי שמתפללין בדרך ולמדתי שהמתפלל בדרך מתפלל תפלה קצרה ואמר לי בני מה קול שמעת בחורבה זו ואמרתי לו שמעתי בת [6]קול שמנהמת ביונה ואומרת אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות ואמר לי חייך וחיי ראשך לא שעה זו בלבד אומרת כך אלא בכל יום ויום שלש פעמים אומרת כך ולא זו בלבד אלא [7]בשעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין יהא [8]שמיה הגדול מבורך הקב"ה מנענע ראשו ואומר אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך מה לו לאב שהגלה את בניו ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם: ת"ר [9]מפני שלשה דברים אין נכנסין לחורבה [10]מפני חשד מפני המפולת ומפני המזיקין. מפני חשד ותיפוק ליה משום מפולת

לומר קדיש אחר הדרשה ושם היו עמי הארצות ולא היו מניחים כולם לשון הקודש לכך תקנוהו בלשון תרגום שהיו הכל מניחים שזה היה לשונם:

בחדרי

[1] א עוש"ן פו"ח סימן מ' פעיף ב ג:
[2] ב טור פו"ח סי' נ"ו:
[3] ג שו"ע פ"ש מהל' תפלה ה"ו ופי"ב מהל' רוצח ומסירת נפש הלכה ו' (סמ"ג עשין י"ב ועשין ע"ט) טוש"ע פו"ח סימן ל' פעיף ד':

רב ניסים גאון

בתרומה [6]ומעלת הקדש עדיפא מהתרומה שיש בו חיוב כרת והוא חמור יותר. מהמיתה ואע"פ ששניהם בידי שמים כדאמרינן (בסוף) מסכת כריתות (דף בב) דהא איסור מעילה לר' קל במיתה וקדשים איסור חמור בכרת ואתי איסור מעילה דקיל ואחיל אאיסור כרת דחמיר ואיתא נמי בהרב' מקומות מן התלמוד אנו מזכירין מהן מה שעלה בדיננו במס' שבת בפ' במה מדליקין (דף כה) ובפסחים בפ' כל שעה (דף לב) ובחגיגה בפרק חומר בקודש (דף כה) וביבמות בפרק הערל (דף עג) ובשחיטת חולין (דף לא) בפרק השוחט אחד בעוף וכסדר הזה נמי אירע להיות דינם במעלות הטומאה כמו שחדש שהשרץ הוא אב הטומאה וכל מה שנגע בו מן החולין נקרא ראשון ומה שנגע בראשון נקרא שני והשני בחולין אינו מטמא שלישי ואינו פוסל ולפיכך קראתו המשנה פסול ולא קראתו טמא לפי שכל ולד טמא שאינו מטמא אחר פסול מיקרי וכל ולד טמא שמטמא אחר הוא שנקרא טמא וזה עיקר ראוי להיזהר בו וכך שנינו במס' טהרות (פ"ב מ"ג) הראשון שבחולין טמא ומטמא השני פסול ואינו מטמא ריש במקומות הרבה במשנה מה שמסיים לזה והיה ר' עקיבא סובר כי השני בחולין מטמא שלישי כדמפורש במס' סוטה (פרק כשם דף כז) אלא על אותה סתם המשנה שהזכרנו אנו סומכין ולא על דבריו של ר' עקיבא ואע"פ שכל התנאין שסוברין (באותו) (כאותו) הסתם מנאם במסכת סוטה (דף ז) והעמידם כולם בשיטה אחת וקיימא לן דכל מילתא דאקמוה רבנן בשיטה נפקא לה מהלכתא מיהו אין אנו תופסין זה העיקר אלא אם אין אנו מוצאין בתלמוד מה שדוחה אותו עיקר ומסיים דברי אותם התנאים שהעמדנום בשיטה והרי מצינו סיוע לאותם התנאים חדא בהדא מס' דברכות בפ' ואלו דברים (דף נב) דאמרינן הכא בשולחן שני עסקינן ואין שני עושה שלישי בחולין וכמס' חולין בפ' השוחט (דף לג) ידים שניות הן ואין שני עושה שלישי בחולין וכמס' יו"ט בפ' יו"ט שחל להיות ערב שבת (דף יח) אמרינן ולד הטומאה היכא משכחת לה בבי תרומה כהנים דריזין הן ובפסחים בפרק כל שעה (דף לד ועי' רש"י שם) אמרי כי האי גוונא ואיבעי תימה התם דנגעי בראשון דהוו להו אינהו שני ושני עושה שלישי בתרומה מכלל דבחולין אין שני עושה שלישי ובפרק (ד') [ד] דמס' טבול יום איתא בג' משניות מסודרות מפני [שהוא] שלישי ושלישי טהור בחולין והזכירו במס' נדה בפרק ראשון (דף ז) אחת מהן ואשכחן בתלמוד ארץ ישראל

הגהות אור השלם

1. וְאַתָּה תַּדְבֵּא אֲלֵיהֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם יְיָ מִמָּרוֹם יִשְׁאָג וּמִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ שָׁאֹג יִשְׁאַג עַל נָוֵהוּ הֵידִד כְּדֹרְכִים יַעֲנֶה אֶל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
ירמיהו כה ל

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה קשיא דרבי מאיר וכו' דהייגו בפ"ש אי נמי לא מקמבקרא:

גליון הש"ס

גמ' מפני חשד. עיין שבת כג:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב. בערבי שבתות בזמן שהכהנים (אוכלים) טובלים שהוא מבערב יום. ב בתוס' רי"ש כתב. עמוד השחר אז יוכל לכרוך לאותו שעור. ג בתוס' רי"ש כתב, שהוא שבת נאה והשמן מקטרג אם היה מבין.

מוסף רש"י

הקב"ה מנענע ראשו וגו'. חס שלנו מומים נקדש מוקמתא ומתמתא, שלרך הוא מנוחין על הפר הזה שהוא מנענע לאחר עניינן, ונראה שאל שם כך עונין הלנוי יגל נא מה ה' זכור רחמיך ה' חסדיך, כשמתמיל החזן ניתגדל, על שם מדת רחמים שהקב"ה זוכר כאותה שעה (מידור רש"י מ"י יא, מחזור ויטרי מ' מ"ו), שמקלסין אותו. קלסר לשון דיבור יחד הוא, לפיכך הוא נהפך לשון שבח (מושה כז.).

רבינו חננאל

עד סוף האשמורה ראשונה מאי קסבר או קסבר שלש משמרות הוי הלילה ליתני עד שלישית הלילה ואו דקא סבר ד' משמרות הוי הלילה ליתני עד רביעית הלילה. כלומר, אמאי אפקה [בן]לשון אשמורת, ואמרי, מילתא אגב אורחיה [קמ"ל דאיכא] משמרות ברקיעא, וכי יש מלאכים קבועים ידעים בכל משמר ומשמר וכל כח מקלסתו להקב"ה במשמרתה, וכן ביום. וזה שאמ' על כל משמר ומשמר שואג הקב"ה כארי, שנאמר יו"י ממרום ישאג, כך פירושו, כיון שכתוב קומי רוני בלילה וג', באילו האשמורות בעת שעומדין ישראל ומפילין רנה ותחנה בת קול יוצא מלפני הקב"ה כאילו שואל, כדכתיב שאוג ישאג על נוהו, ואומ' אוי להם לדשעים כי עונותיהם גרמו שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתי את בני, ואפי' הכשרים שבהם כגון

דניאל חנניה מישאל עזריה וכיוצא בהן, בין הגוים בכללם. (ר' נתן) [נזה נתן] ר' אליעזר (אומ') סימנין למשמרות הללו, ראשונה חמור נוער שניה כלבים צועקים שלישית תנוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה. ואסיקנה ר' אליעזר סוף משמרות קא חשיב, ור' אליעזר לטע'[מיה] דאמר זמן קריאת שמע של ערבית עד סוף האשמורה הראשונה, משעה שהמור נוער יודע שהוא סוף מאשמורות הראשונה ומיכן ואילך אסור לקרוא קריאת שמע. וכן אם היה ישן בבית אפל ושמע בעלה ותינוק יונק משדי אמו יודע ששלמה הלילה, מיכן ואילך מותר לקרוא שמע של שחרית. והזכיר ר' יוסי שלמד מאליהו ז"ל שלשה דברים, שאין נכנסין לחורבה, ושמתפללין בדרך, ואם מתירא שמא יפסיקוהו עוברי דרכים מתפלל תפלה [קצר]ה. וגם הגיד לו כי כגון יונה שמנהמת בכל יום נשמע מן השמים אוי ששרפתי את ביתי, ופיר' אוי לרשעים שגרמו עונותיהם ששרפתי ביתי והיכלי. ובעת שישראל עונין יהא שמיה רבה מברך, נשמע קול כאילו מלפני הקב"ה אשרי בני המלך שמקלסין את אביהם בביתו, אוי לבנים שגלו מעל שולחן אביהם, כלומר ישראל שנקראו בני אל חי שנאמר בנים אתם לה' אלהיכם ונכשיו גלו בין הגוים. זה שהזכיר על כל משפר ומשפר יושב הקב"ה ושואג כארי, הנצרך להדיעון שאין לפני הקב"ה זכר לאומות בעולם אלא לישראל חמיד בלבד. ופירושו הקב"ה הרשה לאויב להתגבר כארי על ישראל להחריב נויהו וליתן האויב קולו ורעונה כמו הידד עליהם שעתיד לדרסם כדריסת גת. **תנו רבנן מפני שלשה דברים אין נכנסין לחורבה מפני החשד.** ואוקימנה בחורבה חדתי אפילו בתרי ופרוצים לא. **ומפני המפולת.** ואוקימנה בחורבה עתיקתא ובתרי וכשירים. **ומפני המזיקין.** אוקימנה בחורבה חדתי ובתרי

כשירין ואע"ג דתרי נינהו, במקומן שכיחי מזיקין דמזיק.

דעבדוה להא מילתא דוגמא להילכתא פסיקתא דגרסינן אבדן שאל לר' כמה מעלות לקודש א"ל ד'. כמה מעלות בתרומה א"ל ג'. וקאים מצלי כדי לעמוד להתפלל מתוך דבר תורה ומתוך דבר הלכה ברורה שאין בה ספק כדאמרינן (ברכות פרק אין עומדין דף לא) בעניינא דצלותא אין עומדין להתפלל אלא מתוך דבר הלכה פסוקה ואילו היה בחולין נמי שלישי לא היתה מעלה לתרומה בזה הענין והמעשר אין לו מעלה יתירה על החולין בזה הענין אלא שהוא לחולין כי השני מזה ומזה אין עושה שלישי אבל יש לתרומה מעלה יתירה שהשני מטמא שלישי בתרומה כדתנן (מסורת פ"ב משנה ד') הראשון והשני שבתרומה טמאין ומטמאין השלישי פסול ואינו מטמא וזה הדבר אין בו חלוקה כי ר' עקיבא לא חלק אלא בחולין בלבד אבל בתרומה מודה הוא לחכמים שאין בה אלא שלישי כמפורש בפרק אור לארבעה עשר (דף יט) והקדוש יש לו מעלה יתירה והיא שהשלישי מטמא את הרביעי בקדש כדתנן (מסורת פ"ב משנה ה') הראשון והשני והשלישי שבקדש שמאין ומטמאין הרביעי פסול ואינו מטמא ובפרק חומר בקדש (חגיגה דף ב) נמי אמרי הרביעי בקדש פסול והשלישי בתרומה ועל זה הסדר ובזה התיקון נסדרו אותן הכתובים שהזכרנו לפי הפירוש שפירשום דז"ל לפי שיש לטמא ג' שמות טמא וטבול יום ומחוסר כיפורים ויש לטהרה ג' דברים שגורמין לה טבילה והערב שמש והבאת קרבן והטמא הוא שניטבל ועדיין לא טבל והרי הוא אסור ליגע בכל דבר שנקרא קדש כלל ואפילו במעשר וכ"ש במה שהוא למעלה הימנו ואם הוא עושה הראשון שגורם לטהרה שהיא הטבילה אם טבל כראוי והכלכה הוחר לוכל במעשר מיד ואע"פ שעדיין לא בא השמש כדכתב רחמנא (ויקרא כ"ב) ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ ביסור ממנו שם טמא וחוזר להקראות טבול יום ועדיין הוא אסור בתרומה וקדשים ואפי' אם נוגע בהן הוא מטמאן כדאמרינן בפרק יציאות השבת (דף יד) טבול יום דאורייתא הוא דכתיב ובא השמש וטהר אבל לא יהו מטמאין כדתנא בתוספתא טהרות (פרק א) אבא שאול אומר טבול יום תחילה לקדש ר"מ אומר טמטא את הקדש ופוסל את התרומה וכשם שאינו פוסל

אלא משקי תרומה ואוכלי תרומה כך אינו פוסל אלא משקי קדש ואוכלי קדש ואמרינן בגמ' (מעילה דף ח) לרבנן כיון דטבל קלשא ליה טומאתו בקדשים הוא בעצמו פסול ואינו מטמא אחרים ואיתא בגמרא דמעילה (שם) בפרק חטאת העוף ובמס' פרה בפרק קלחרות (פרק י"א משנה ד') שנינו כל הטענן ביאת מים מדברי תורה מטמא את הקדש ואת הפרשה ואת המקדש לאחר ביאתו מטמא את הקדש ופוסל את התרומה דברי ר"מ וחכמים אומרים פוסל בקדש הרי נתברר לנו מדברי הרמב"ם בברייתא ובו המשנה כי טבול יום פוסל בקדש ואינו מטמא לפי שפירשו בטעמו של דבר כיון דטבל קלשא ליה טומאתו ואינו זז מזה הענין עד שיבא אליו השמש ויצאו הכוכבים אז יהא מותר לוכל בתרומה כדכתב רחמנא (ויקרא כ"ב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים והזו שלמדנוהו ממה שנאמר במשנה משעה שהכהנים נכנסין לוכל בתרומתן דביאת שמשו שנאמר בה רע"ש] וטמא עד הערב יכול לכל דבר ת"ל וטהר אי וטהר יכול לכל דבר ת"ל וטמא עד הערב הא כיצד טהור לחולין מבערב יום ולתרומה משתחשך ולאחר שישלים יומו פורח ממנו שם טבול יום שהרי יומו כבר חלף ועבר אלא נשתייר עליו להקריב הקרבן שהוא נתחייב בו ולפיכך הוא נקרא מחוסר כיפורים ועדיין הוא אסור

(שם) בפרק חטאת העוף ובמס' פרה בפרק קלחרות (פרק י"א משנה ד') שנינו כל הטענן ביאת מים מדברי תורה מטמא את הקדש ואת הפרשה ואת המקדש לאחר ביאתו מטמא את הקדש ופוסל את התרומה דברי ר"מ וחכמים אומרים פוסל בקדש הרי נתברר לנו מדברי הרמב"ם בברייתא ובו המשנה כי טבול יום פוסל בקדש ואינו מטמא לפי שפירשו בטעמו של דבר כיון דטבל קלשא ליה טומאתו ואינו זז מזה הענין עד שיבא אליו השמש ויצאו הכוכבים אז יהא מותר לוכל בתרומה כדכתב רחמנא (ויקרא כ"ב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים והזו שלמדנוהו ממה שנאמר במשנה משעה שהכהנים נכנסין לוכל בתרומתן דביאת שמשו שנאמר בה רע"ש] וטמא עד הערב יכול לכל דבר ת"ל וטהר אי וטהר יכול לכל דבר ת"ל וטמא עד הערב הא כיצד טהור לחולין מבערב יום ולתרומה משתחשך ולאחר שישלים יומו פורח ממנו שם טבול יום שהרי יומו כבר חלף ועבר אלא נשתייר עליו להקריב הקרבן שהוא נתחייב בו ולפיכך הוא נקרא מחוסר כיפורים ועדיין הוא אסור

[6] עיין רש"י שם ותנאי רבינו נרימן נאוו.